

podle stavu a jakosti předmětu bez ohledu na mimořádné poměry. Nerozhoduje proto mimořádná cena, které lze docílit jen vzhledem k užitku, který mohla by věc dáti za zvláštních okolností nebo vzhledem ku zvláštním poměrům. Také nemůže býti pochybnosti o tom, že nynější hospodářské poměry jsou ještě nepravdělné a nestálé a že při ocenění nelze jako odhadní cenu bráti peněz, jež neodpovídá užitku, jež dotyčná věc obvykle a vzhledem ke vnitřní své hodnotě dává. Také nutno na zřeteli míti, že se tu jedná o hospodářský statek, který nemá býti rozprodán, nýbrž udržen a o věci, jež slouží účelům dotyčné usedlosti a nejsou k tomu určeny, aby byly jako samostatné věci prodávány. Avšak k výtkám, které stěžovatelka ve svém rozkladu a pak ve stížnosti uváděla proti správnosti odhadu, možno sice při dalším odhadu přihlížeti jako k připomínkám k znaleckému posudku (§ 95 nesp. pat.; Dr. Emil Ott: Rechtsfürsorgeverfahren«, stránka 190—191), jehož bližší odůvodnění také může býti požadováno, avšak prozatím nemůže o nich býti rozhodováno, protože odhad není skončen, inventář ještě není k soudu přijat a za základ projednání pozůstalosti položen.

Čís. 707.

Ustanovení § 15 nesp. říz. nelze užití ve věcech knihovních.

(Rozh. ze dne 12. října 1920, R II 313/20.)

V knihovní záležitosti firmy A. uložil soud první stolice jejímu zástupci pořádkovou pokutu. Rekursní soud napadené usnesení zrušil, neshledav podmínek § 85 org. zák. Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs prvního soudce,

neboť

ustanovení § 15 cí. patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., dle něhož soudci první stolice přísluší právo stěžovati si do opatření soudu druhé stolice, jest předpisem jedinečným, platí pouze v případech tam uvedených. Při něm se předpokládá, že jde o věc projednanou dle předpisů cí. patentu, a nelze ustanovení toho jmenovitě užití ve věcech knihovních (čl. V. uvozovacích ustanovení ku zmíněnému cí. patentu), o kterou se tuto jedná. Proto bylo dovolací stížnost prvního soudce, jež k ní nebyl oprávněn, odmítnouti.

Čís. 708.

Úmluva mezi prodávkem a kupitelem, dle níž jest kupitel povinen, prodávkovy nádoby, v nichž bylo zboží dodáno, do určité doby vrátiti a za tuto dobu za jich užívání platiti ujednanou náhradu, a dle níž prodávkem po této době není více povinen, nádoby nazpět přijmouti, není smlouvou nájemní a nepatří spory z této úmluvy k výlučné věcné příslušnosti soudu okresního (§ 49 čís. 5 j. n.).

(Rozh. ze dne 12. října 1920, R II 329/20.)